

Piedzimt no jauna

Elders D. Tods Kristofersons
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Garīga atdzimšana sākas ar ticību Jēzum Kristum, kura labvēlība mūs izmaina.

Pirms piecpadsmit gadiem es stāvēju pirmo reizi pie Tabernakla kanceles kā jauns atbalstītais Septiņdesmitais. Es biju 48 gadus vecs. Man bija biezi, tumši brūni mati. Es domāju, ka es sapratu, ko nozīmē justies neatbilstoši. Manas piecu minūšu ilgās runas beigās mans kreklis pilēja no sviedriem. Viss bija kā smags pārbaudījums. Šodien atskatoties, tā liekas salīdzinoši patīkama pieredze.

Kad prezidents Dīters F. Uhtdorfs un elders Deivids A. Bednārs tika pirmoreiz atbalstīti par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļiem, liecība par viņu aicinājumu dievišķo izcelsmi nāca pie manis sesijas laikā. Tajā brīdī man arī tika dota sapratne par milzīgo svētumu, kas piemīt Kunga, Jēzus Kristus, apustuļa aicinājumam un kalpošanai. Man pietrūkst vārdu, lai izteiktu šo sapratni, jo tā tika dota, sazinoties Garam ar garu bez vārdiem. Domājot par to tagad, tas man liek justies tik dziļi pazemīgam, ko nekad iepriekš nebiju pieredzējis, un es lūdzu savu Debesu Tēvu, lai mani atbalstītu, kā Viņš to vienmēr darījis, lai es pieaugtu līdz kaut kam, kas ir daudz pārāks par manām dabiskajām spējām, un spētu koncentrēties uz āru, zaudējot sevi kalpošanā jums. Es uzticos Viņam, un es zinu, ka Viņa labvēlība ir pietiekama, un tā es šeit atklāti atdodu visu, kas man ir un kas es esmu, Dievam un Viņa mīļotajam Dēlam. Es arī atdodu sevi, savu lojalitāti, savu kalpošanu un savu mīlestību Augstākajam prezidijam un maniem brāļiem Divpadsmitiem.

Manā patriarhālajā svētībā, ko saņēmu 13 gadu vecumā no mīļota vectēva, ietverts šāds izteikums: “[Tavs Debesu Tēvs] sūtīja tevi šajā pēdējā un slavas pilnajā atklāšanā, lai tu piedzimtu jaunajā un mūžīgajā derībā labiem, taisnīgiem vecākiem.” Ar dziļāko pateicību es atzīstu, ka šī ir bijusi liela pamata svētība manā dzīvē. Es izrādu cieņu saviem vecākiem un ar mīlestību atzīstu savu parādu pret viņiem un viņu vecākiem, un paaudzēm pirms tiem. Neilgi pēc tam, kad tiku aicināts par Septiņdesmito, man bija iespēja stāvēt pie viena no to priekšteču kapa, kurš bija miris jau sen, pirms es piedzimu. Kad es domāju par upuriem, kas viņam un viņa ģimenei bija jānes, pieņemot atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju, pateicības jūtas pārpildīja manu sirdi, un mani radās apņemšanās godāt viņa upuri un to upurus, kuri bija vēlāk, dzīvojot tikumīgu dzīvi, ar uzticību Dievam un evaņģēlija derībām.

Atzīstot svētības, es ietveru manus dārgos brāļus un viņu dzīvesbiedres, kuri, kā tas noticis, ir šodien klāt. Mums ar sievu ir četri dēli un meita, visi precējušies ar brīnišķīgu dzīvesbiedru, vai mūsu jaunākā dēla gadījumā, drīz precēsies ar jauku, jaunu sievieti. Mēs mīlam viņus un mūsu mazbērņus un novērtējam, kā viņi svētī mūsu dzīvi ar savu uzticību Glābējam un Viņa evaņģēlijam. Smailē ir mana sieva, Katija, mūsu māju veidotāja, manas dzīves gaisma, stabila un gudra dzīvesbiedre, pilna garīgas intuīcijas, laba humora, labas gribas un žēlsirdības. Es viņu mīlu vairāk, kā spēju izteikt, un ceru izrādīt to daudz pārliecinošāk turpmākajās dienās un gados.

Man bija svētība kalpot pilnlaika misijā kā jaunam vīrietim Argentīnā, esot divu izcilu misijas prezidentu un viņu sievu apmācībā. Es pateicos Dievam par viņu paliekošo ietekmi uz mani. Kad es pabeidzu jurisprudences studijas, Katija un es, un mūsu bērni savas mājas veidojām secīgi Merilendas, Tenisijas, Virdžīnijas, Ziemeļkarolīnas un tagad Jūtas štatā. Trīs dārgi gadi tika pavadīti Meksikā. Visās šajās vietās mēs tikām svētīti ar dārgiem draugiem gan Baznīcā, gan ārpus tās, kuri ir mīlējuši un mācījuši, un palīdzējuši mums un mūsu bērniem un kuri turpina to darīt. Es izmantoju šo iespēju, lai publiski paustu savu pateicību viņiem visiem.

Mana mīlestība un cieņa pret maniem brāļiem Septiņdesmitajiem un prezidējošajā bīskapībā ir neizmērojama. Es priecājos, ka mana kalpošana turēs mani tuvu viņiem un ka būs biežas iespējas kalpot kopā. Mūsdienu atklāsmes, kas novietojušas Septiņdesmitos Baznīcā to vietā, ir viens no pamatīgākajiem un, iespējams, mazāk novērtētajiem brīnumiem Tā Kunga pēdējo dienu darba vēsturē. Septiņdesmitie ir atslēga darba panākumiem tagad un turpmākajos gados, un es jūtos bez mēra pagodināts, ka mans vārds reiz bija to starpā. Lai Dievs jūs svētī, mani brāļi.

Es vēlos sniegt jums savu liecību par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, un par Viņa bezgalīgā Izpirkšanas upura spēku. To darot, es pieminēšu kādu pieredzi, kad dzīvoju Tenisijas štatā. Kādu vakaru man uz mājām piezvanīja kāds džentlmenis, kuru es nepazinu. Viņš stādījās priekšā kā mācītājs no citas ticības, kurš tagad ir pensijā. Viņš izteica vēlēšanos tikt ar mani privāti nākamajā svētdienā. Kad mēs tikāmies, mans viesis atklāti paziņoja, ka ir ieradies, jo ir norūpējies par manas dvēseles stāvokli. Viņš izņēma no sava portfela diezgan lielu sarakstu ar Svēto Rakstu citātiem no Jaunās Derības un teica, ka vēloties pārrunāt tos ar mani, cerot, ka spēs palīdzēt man tapt glābtam. Es biju mazliet pārsteigts par viņa tiešumu, bet es jutu viņa sirsnību un biju aizkustināts viņa lielās ieinteresētības dēļ.

Mēs abi pavadījām sarunā vairāk par stundu. Viņš bija atvērts un ļāva man izskaidrot mazliet par manu ticību, kā arī piekrita izlasīt dažas mācības no Mormona Grāmatas, ar kuru viņš nebija pazīstams. Mēs atklājām, ka mēs ticam daudz kam kopējam, kā arī atskārām atšķirības. Mūs vienoja draudzības saites, un, pirms viņš aizgāja, mēs

noskaitījām lūgšanu. Man atmiņā ir palikusi mūsu saruna par piedzimšanu vēlreiz. Tā ir garīgā atdzimšana caur Jēzu Kristu, kas ir kontekstā ar manu liecību par Viņu.

Pats Jēzus Kristus paziņoja, ka ieiešana Dieva valstībā pieprasa, lai cilvēks piedzimtu vēlreiz — atdzimstot ūdenī un Garā (skatīt Jāņa 3:3–5). Viņa mācība par fiziskām un garīgām kristībām palīdz mums saprast, ka gan mūsu rīcība, gan dievišķa spēka līdzdalība ir nepieciešama šai pārveidei — atdzimšanai un izmaiņai no miesīga cilvēka par svēto (skat. Mosijas 3:19). Pāvils aprakstīja piedzimšanu vēlreiz ar šādu vienkāršu izteicienu: ”Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums” (2. korintiešiem 5:17).

Aplūkosim divus piemērus, kas ir Mormona Grāmatā. Aptuveni gadsimtu pirms Kristus piedzimšanas, Ķēniņš Benjamīns mācīja savus ļaudis par Glābēja nākšanu un Izpirkšanu. Tā Kunga Gars radīja tik lielas pārmaiņas cilvēkos, ka tiem ”vairs nebija tieksmes darīt ļaunu, bet nepārtraukti darīt labu” (Mosijas 5:2). Tādēļ, ka viņi ticēja Kristum, tie teica: ”Mēs gribam stāties derībā ar mūsu Dievu, lai darītu Viņa gribu un lai paklausītu visās lietās Viņa pavēlēm . . . *visās mūsu atlikušajās dienās*” (Mosijas 5:5). Ķēniņš atbildēja: ”Tās derības dēļ, ko jūs noslēdzāt, jūs tiksit saukti par Kristus bērniem, Viņa dēliem un Viņa meitām, jo lūk, šai dienā Viņš garīgi ir dzemdinājis jūs; jo jūs sakāt, ka jūs sirdis ir izmainījušās caur ticību Viņa vārdam” (Mosijas 5:7; skat. arī M&D 76:24).

Arī Almas pieredze ir pamācoša. Kad viņš ar saviem pāriniekiem gāja, cenzdamies iznīcināt Dieva baznīcu, tie tika eņģeļa norāti. Tad Alma pieredzēja trīs nakts un trīs dienas, kuras viņš aprakstīja kā ”spīdzināšanu mūžīgajās mokās. . . . Jā, es atcerējos visus savus grēkus un nekrietnības, par ko es tiku mocīts elles sāpēm” (Almas 36:12–13). Visbeidzot pēc tam, kad viņš bija ”nožēlojis grēkus gandrīz līdz nāvei” (skat. Mosijas 27:28), viņam prātā nāca brīnišķā vēsts par Jēzu Kristu, kā arī par Viņa Izpirkšanu. Alma iesaucās: ”Ak Jēzu, Tu Dieva Dēls, apžēlojies par mani, kas esmu žults rūgtumā un esmu sasaistīts ar mūžīgām nāves saitēm” (Almas 36:18). Piedošana tika saņemta, un viņš piecēlās un publiski paziņoja: ”Es esmu nožēlojis savus grēkus un esmu ticis tā Kunga pestīts; lūk, es esmu piedzimis no Gara. Un Tas Kungs sacīja uz mani: Nebrīnies, ka visai cilvēcei, jā, vīriem un sievietēm, visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām ir jāpiedzimst no jauna; jā, jāpiedzimst no Dieva, izmainoties no viņa miesīgā un kritušā stāvokļa uz taisnīguma stāvokli, būdami Dieva pestīti, kļūdami Viņa dēli un meitas; un tā viņi top jaunas radības” (Mosijas 27:24–26).

Apskatot šos piemērus un citus Rakstus, kļūst skaidrs, ka garīga atdzimšana sākas ar ticību Jēzum Kristum, kura labvēlība mūs izmaina. Un tieši ticība Kristum kā Izpircējam, Glābējam var attīrīt no grēka un padarīt par svētu (skat. Mosijas 4:2–3).

Kad cilvēkā attīstās šī patiesā ticība, tā nenovēršami ved pie grēku nožēlošanas. Amuleks mācīja, ka Glābēja upuris "nesis glābšanu visiem tiem, kas ticēs Viņa vārdam; šis ir Viņa pēdējā upura nolūks — īstenot žēlastības pilnību, kas pārspēj taisnību un dod cilvēkam iespēju, *lai tiem varētu būt ticība grēku nožēlošanai*" (Almas 34:15, pievienots slīpraksts).

Tomēr, lai grēku nožēlošana būtu pilnīga, ir nepieciešama paklausības derība. Šī ir tā derība, par ko runāja Benjamīna ļaudis, "lai darītu [Dieva] gribu un lai paklausītu Viņa pavēlēm" (Mosijas 5:5). Šī derība tiek apliecināta ar kristībām ūdenī (skat. Mosijas 18:10), dažviet Svētajos Rakstos tā ir dēvēta par "grēku nožēlas kristību" vai "kristību grēku nožēlošanai", jo tas ir pēdējais solis uz grēku nožēlošanu (skat., piem., Ap. d. 19:4; Almas 7:14; 9:27; M&D 107:20).

Un tad, kā apsolīts, Tas Kungs mūs kristī ar uguni un ar Svēto Garu (skat. 3. Nef. 9:20). Nefijs to apstiprina: "Jo vārti, pa kuriem jums ir jāieiet, ir grēku nožēlošana un kristīšanās ūdenī; un tad nāk jūsu grēku piedošana ar uguni un ar Svēto Garu" (2. Nefija 31:17).¹

Paļaujoties "uz Tā nopelniem, kuram ir vara izglābt" (2. Nefija 31:19), mēs topam atdzīvināti iekšējā cilvēkā (skat. Mozus gr. 6:65), un, ja mēs vēl neesam pilnībā garīgi atdzimuši, tad katrā ziņā esam uz garīgās atdzimšanas ceļa.

Tas Kungs brīdina mūs būt piesardzīgiem, jo „ir iespēja, ka cilvēks var atkrist no Viņa labvēlības" (M&D 20:32), pat tie, kas ir iesvētīti (skat. M&D 20:32–34). Nefijs deva padomu: „Jums ir jāvirzās uz priekšu ar nelokāmību Kristū, esot ar pilnīgu cerības spožumu un ar mīlestību uz Dievu un uz visiem cilvēkiem. Tāpēc, ja jūs virzīsities uz priekšu, baudot Kristus vārdu, un pastāvēsit līdz galam, lūk, tā saka Tēvs: Jums būs mūžīgā dzīve" (2. Nefija 31:20).

Jūs varat jautāt: "Kāpēc šī lielā izmaiņa nenotiek ātrāk ar mani?" Jums vajadzētu atcerēties, ka ķēniņa Benjamīna ļaužu apbrīnojamā pieredze, Almas un vēl dažu citu pieredze Rakstos bija tieši tāda — apbrīnojama un tā nav tipiska.² Daudziem no mums šī izmaiņa ir pakāpeniskākas un notiek laika gaitā. Atdzimšana no jauna atšķirībā no mūsu fiziskās dzimšanas ir drīzāk process, nevis notikums. Iesaistīšanās šajā procesā ir mirstīgās dzīves galvenais mērķis. Tanī pat laikā neattaisnosim sevi, nepieliekot pūles. Nesamierināsimies, saglabājot vismazāko vēlēšanos darīt ļaunu. Pieņemsim Svēto Vakarēdienu cienīgi katru nedēļu, turpinot tuvināties Svētajam Garam, ļaujot tam izraut ar saknēm pēdējās paliekas no mūsu nešķīstības.

Turpinot iet pa ceļu uz garīgo atdzimšanu, Jēzus Kristus Izpiršanas labvēlība paņems jūsu grēkus līdz ar grēka traipu, kas ir jūsos, kārdinājumi vairs neliksies tik valdzinoši, un caur Kristu jūs tapsit svēti, kā Viņš un mūsu Tēvs ir svēti.

Es zinu, ka Jēzus Kristus ir dzīvs, augšāmcēlies Dieva Dēls.

Es zinu, „ka attaisnošana caur mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus labvēlību ir taisnīga un patiesa; un [es] arī zinu, ka iesvētīšana caur mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus labvēlību ir taisnīga un patiesa visiem tiem, kas mīl un kalpo Dievam ar visu savu spēku, prātu un izturību” (M&D 20:30-31; skat. arī Moronija 10:32-33).

Es priecājos, ka spēšu pastāvīgi runāt par Kristu, piedāvāt labās Kristus ziņas visai pasaulei. Es sniedzu liecību pat Dieva, mūsu Debesu Tēva, realitāti un mīlestību, kuram Jēzus atdeva visu slavu. Es mīlu un sniedzu liecību par pravieti Džozefu Smitu. Pateicoties viņa personīgajai saistībai ar To Kungu, Mormona Grāmatas tulkošanai un iespiešanai un viņa liecības aizzīmogošanai ar savām mocekļa asinīm, Džozefs kļuva par pārāku Jēzus Kristus atklājēju Viņa patiesajā būtībā, tas ir, kā dievišķais Izpircējs. Es paziņoju savu liecību par prezidenta Tomasa S. Monsona aicinājumu būt par pravieti un Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu šajā laikā, un apsolu savu lojalitāti viņam un viņa padomniekiem viņu svētajās lomās. Es lūdzu par Dieva svētībām mums visiem. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Dievs mācīja par šīm lietām Ādamam jau pašā sākumā. Viņš runāja uz Ādamu: ”Jūs piedzimāt pasaulē ar ūdeni un asinīm, un garu, ko Es esmu radījis, un tā kļuvāt no pīšļiem par dzīvu dvēseli, tā jums ir jāpiedzimst no jauna debesu valstībā no ūdens un no Gara, un jātop attīrītiem ar asinīm, patiesi Mana Vienpiedzimušā asinīm; lai jūs varētu tikt iesvētīti pret visiem grēkiem, . . . Jo ar ūdeni jūs turat pavēli; ar Garu jūs tiekat attaisnoti, un ar asinīm jūs topat iesvētīti” (Mozus gr. 6:59–60). Citiem vārdiem sakot, kristības grēku nožēlošanai ūdenī ved pie kristībām ar Garu. Gars atnes Kristus Izpiršanas labvēlību, kura simbols ir Viņa asinis, abējādi — lai piedotu mūsu grēkus un iesvētītu (vai attīrītu) mūs no grēka sekām, padarot mūs tīrus un svētus Dieva priekšā.

Svētie Raksti apliecina, ka ”Ādams piesauca To Kungu, un viņš tika Tā Kunga Gara aizrauts, un viņš tika ierauts ūdenī, un tika palikts zem ūdens, un tika iznests no ūdens. Un tā viņš tapa kristīts, un Dieva Gars nolaidās uz viņa, un tā viņš piedzima no Gara, un tapa atdzīvināts iekšējā cilvēkā. Un viņš dzirdēja balsi no debesīm, sakot: Tu esi kristīts ar uguni un ar Svēto Garu. . . . Lūk, tu esi vienots Manī, Dieva dēls; un tā visi var kļūt par Maniem dēliem [un meitām]” (Mozus gr. 6:64–66, 68).

2. Skat. Ezra Tafts Bensons, ”A Mighty Change of Heart,” *Tambuli*, 1990. g. marts, 2–7.